

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

*Hengellinen Kuukauslehti viettää 130-vuotisjuhlavuottaan vuonna 2018 teemalla "Katsomaan avaralle".
Tähän liittyen lehdessä julkaistaan Kamarikeskustelua-nimistä palstaa,
jolla keskustellaan erilaisista uskonnollisista aiheista, etsitään
yhteisymmärrystä ja pohditaan yhteyden merkitystä.*

*Koska lehden merkkimäärä on rajoitettu, keskustelut julkaistaan lehden ilmestyttyä verkkosivuilla
pidempinä.*

Hengellinen Kuukauslehti 6/2018

**Keskustelijoina Pelastusarmeijan kapteeni Kaisa Mäkelä-Tulander Oulusta ja körtti, kehittämis-
koordinaattori Eero Untamala Vantaalta.**

EERO: Hei Kaisa, kiva että olet mukana keskustelussa!

Tällaiset mietteet tähän alkuun. Ajattelin lähteä omasta kokemuksesta liikkeelle:

Olin siviilityöntekijänä Pelastusarmeijan asunnottomille suunnatuissa palveluissa vuosina 2007–2015. Tullessani Pelastusarmeijaan tuntui tällaisesta herännäishenkisestä tuon yhteisön hengellinen kieli alkuun kovin erilaiselta. Tilaisuuksissa huudahdeltiin hallelujaa ja pelastuksesta riemuuttiin varmalta kuulostavana asiana, käsien taputuksin ja iloisin lauluin.

Kun sitten olin ensimmäisen kerran työni alkumetreillä armeijalaisten jututettavana, minulta pöydän takaa kysyttiin suoraan, olenko uskossa. Vastasin siihen körttihenkisesti kierrellen, ettei sanavarastooni ole sellainen kuulunut ja että vaikka sitä salaa yrittää, päivän päätteeksi saa huomata, että huonosti meni. Kun sitten esitin pöydän taakse vastakysymyksen, mitä he ajattelevat, voiko tällainen "körttipötkö" työskennellä Pelastusarmeijassa, kuului vastauksena reippaasti "Halleluja".

Samoin ensimmäinen kohtaamiseni Paavon virttä esittävään miesten lauluryhmään sekä tutustumiseni sittemmin edesmenneeseen, varkaudensavolaisella nuotilla lämpimästi ja rakkaudellisesti lähimmäisiä kohtaavaan pelastusupseeri **Ahti Salmeen** vaikuttivat syvästi.

Nuo kolme, halleluja erilaiselle uskonkäsitykselle, Paavon virsi ja elämän kouluma pelastusupseeri, jättivät kytemään ajatuksen, kuinka lähellä sitä uskonkäsityksissä oikeastaan sitten kuitenkin ollaan, vaikka hengellinen sanasto ja kulttuuri toisenlaiselta vaikuttaa.

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

Mitä ajattelet noista kokemuksistani, Kaisa? Miten kaukana Pelastusarmeijan julistuksesta on herännäisyyden armon ikävä ja ajatus, että pelastus jätetään Jumalan päätäntävaltaan. Siinähan samalla ihminen viestittää sijaintiaan Jumalan äärellä, vai?

KAISA: Tämän kertomuksesi takia innostuin pelastusvarmuus-aiheesta. Tässä tulee nyt oikea runsaudensarvi. Tartu mihin haluat, toivottavasti aikamme riittää kaiken kiinnostavan käsittelyyn!

Pelastusarmeijan pelastusvarmuus-käsitys nousee sen kahdeksannesta opinkappaleesta: Me uskomme, että tulemme armosta vanhurskautetuiksi uskon kautta Herraamme Jeesukseen Kristukseen ja että sillä, joka uskoo, on siitä todistus omassa itsessään.

Sitä on sitten vuosikymmenten varrella pähkäilty, mikä tuo "todistus" on. Itse löysin tällaisen todistuksen **Paavo Ruotsalaisen** elämästä seppä **Högmanin** neuvosta: "Yksi sinulta puuttuu ja sen mukana kaikki — Kristuksen sisällinen tunto." Vaikka retoriikka liikkeissä on kovin erilaista, ajattelen tuon Kristuksen sisällisen tunnon olevan sitä, mistä pelastusarmeijalainen kiittää pelastusvarmuutena. Itse asiassa juuri seppä Högmanin sanoin voisin kuvata omia tuntojani — halleluja! Tarkemmin tunnetta voisi ehkä kuvailla Jumalan puhutteluksi syvällä sisimmässä — vailla ääntä tai edes aina selkeitä sanoja, mutta tietoisuutta siitä että tämä ajatus, idea, tunne, ei ole minusta itsestäni. Tai sitä voisi kuvata sisäiseksi rauhaksi ja iloksi, joka lopulta aina joidenkin päivien tuskailujen jälkeen löytyy uudestaan vaikeuksienkin keskellä.

Pelastusvarmuuden perusta on Raamatun lupaus siitä, että jokainen, joka uskoo Jeesukseen, pelastuu, että pelastus on Jumalan teko ja lahja kaikille Jumalaan turvautuville, eikä se perustu mihinkään ihmisen ansioihin tai ominaisuuksiin, vain uskoon. Tällöin voisi ajatella pelastusvarmuudeksi riittävän tuo objektiivinen tieto siitä, että koska pyydän anteeksi syntejäni ja turvaudun Jumalaan, olen pelastettu.

Pelastusvarmuuteen liittyy myös opinkappaleessa mainittu "todistus omassa itsessään". Pelastusarmeijassa todistaminen, varsinkin jumalanpalveluksessa, eli kertominen Jumalan teoista omassa elämässä, on keskeistä. Hyvä todistus on lyhyt, konkreettinen eikä ollenkaan välttämättä kerro riemusta tai uskontulokokemuksesta. Viimeksi nuortenleirillä leirikirkon todistusosassa pyysin leiriläisiä kertomaan, missä tilanteissa leirillä Jumala tuntui olevan lähellä. Parhaita itse kuulemiani todistuksia oli erään "minun" sotilaani itkien kertoma vaihe omasta elämästään, jossa häntä itseään oli mitätöity pahasti. Todistus päättyi sanoihin: "Mieti siis, kenen annat kertoa itsellesi, millainen olet", vahvalla viittauksella Jumalaan, jonka antama palaute ei koskaan ole mitätöivää, vaikka Hän meille synneistämme muistuttaakin, jos niitä ei ole selvitetty.

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

Voisiko körteille pelastusvarmuutta, merkki pelastuksesta olla kaipaus? Eikö hätä siitä, olenko pelastettu, kerro, että synneistä ollaan hyvin tietoisia sekä siitä, ettei niistä ihmisvoimin päästä?

Mieleen tulee vielä yksi aiheeseen liittyvä asia. Jopa Jumalan olemassaoloa vastaan joidenkin mielestä puhuu ns. vilpittömän epäuskon argumentti. Kaikki, jotka todella tahtoisivat uskoa, eivät vain pysty uskomaan. Tällaisia ihmisiä on paljon. Miten voisimme vastata näiden ihmisten kipuun, riippumatta siitä, olemmeko "salvationisteja" vai körttejä? Mitä ylipäätään tarkoittaa se, ettei voi uskoa, jos kerran usko on Jumalan lahja kaikille katuville? Liittykö uskoon siis sittenkin jotakin tiettyjä tunteja tai mielialoja? Kokemuksia? Pelastusarmeijassa puhutaan paljon kokemuksista, mutta kokemus ja tunne erotetaan toisistaan jyrkästi. Usko, pelastus, on jonkinlainen kokemus, mutta se ei ole tunnetta eikä mitään ohimenevää fiilistelyä. Onko mainituissa epäuskossa siis kyse vain siitä, ettei luota Jumalan lupaukseen? Vai siitä, että pelastuskokemus kyllä tulee, vaikka ei vielä olekaan tullut? Vai siitä, ettei henkilö ole todellisuudessa kääntynytkään Jumalan puoleen? Tunnetko sinä, Eero, tällaisia ihmisiä ja mitä pohdit aiheesta toisenlaisesta perinteestä käsin? Minulla on joitakin lähellänikin. Jotkut pitävät heitä todellisuudessa uskovina, mutta itse he eivät sellaisiksi itseään määritä.

EERO: Kuvaamassasi pelastusvarmuuden ilmentymissä on paljon samaa, mitä olen itsekin kokenut. Jokin ilman sanoja läsnä oleva tunne, luottamus siihen, että joku on vierellä ja lopuksi asiat saattavat järjestyä. En ole tästä osannut omalla kohdalla johtaa muuta kuin häivähdyksen siitä, että Jumala on. Tässä tunnistan juureni. Herännäisyydessä tavallista on, että vaikka lähimmäiselle voi pelastuslupauksen sanoa varmasti, jää oma osa Jumalan varaan.

Minulle pulmallisena asiana pelastusvarmuudeksi määriteltyn on liittynyt sen persoonaa muokkaava alttius. Pelastusvarmuutta julistava on toisinaan ollut varma lähes kaikessa muussakin asiassa. Hän on saattanut viedä aralta ihmiseltä tilan olla — ja jotenkin tuntuu, että Jumalaltakin. Tämä on kovin inhimillistä ja tapahtuu helposti, ellei ympärillä ole tukea hengelliseen kasvuun. Vaatii taitoa kertoa omasta hengellisestä kokemuksesta niin, että se jättää tilaa toisille ihmisille kokemuksineen. Jotain tällaista jälkimmäisestä olen itse kokenut Pelastusarmeijasta, ja se on hämentänyt minua. Pelastusvarmuudesta huolimatta Ilmassa on ollut tietynlaista hengellistä nöyryyttä. Sellaista, jota vanhat körtit määrittelivät sanonnalla "siellä missä ihminen on pieni, on Jumala suuri".

Kuulostaa siltä, että molemmat perinteemme ovat pyrkineet suojaaviin rakenteisiin, pitääkseen ihmisen pienellä paikalla. Kerrot hyvän todistuspuheen määritelmästä. Samat määritelmät istuvat myös herännäisyyden seuraperinteeseen. Herännäisseuroissa puhuja asemoidaan lähtökohtaisesti

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

virsiensä taakse. Ihmisellä ei ole niin tärkeää asiaa, etteikö sen voisi sanoa samalta tasalta kuulijan kanssa. Virret ovat rukousta ja kantavat, vaikka puheet jäisivätkin sanomaltaan ohueksi.

Onko meillä kaikilla tasavertaiset mahdollisuudet uskoa? Käsitän, että herännäisyydessä uskon herääminen, heräämättömyys ja niiden aikataulut jätetään katekismuksessa luonnehditun kaltaiseen tilaan. Sen mukaan Jumala herättää uskoa Pyhän Henkensä kautta siellä, missä parhaaksi näkee - tai jotain siihen tapaan. Siinä on jotain selittämätöntä ja epäloogista — Jumalan logiikkaa, jota mielellään selityksillämme rajaisimme, mutta johon meidän on vain suostuminen.

En voi välttyä kuitenkaan ajattelemasta, että on helpompi luottaa Jumalaan tai auktoriteetin hyvyteen ylipäänsä, jos elämässään on saanut kokea rakkautta ja hyväksyntää. Pelastusarmeijan asunnottomien palveluissa tapasin paljon ihmisiä, joiden luottamus pääoma oli ohut tai sitä ei ollut ollenkaan. Elämä oli tarjonnut vain pettymyksiä, eikä ollut juuri mitään, minkä varaan uutta rakentaa. Pelastusarmeijassa näille ihmisille annettiin koti ja heidät rakastettiin ehdoitta joukkoon. Tästä toivon jotakin eväitä meille körteillekin.

Samoin mietin, kuinka paljon siihen, ikävöimmekö vai iloitsemmeko, vaikuttaa luontainen kyymy sietää epävarmuutta. Sehän on meillä hyvin yksilöllistä. Toiset kaipaavat konkretiaa ja vastauksia. Toiselle ei tietämiseen ja ihmettelyyn suostuminen on luonteenomaista.

Paavo Ruotsalaisen kerrotaan olleen vaikeaa omaksua armo omaksi osakseen, vaikka hän hyvin koskettavasti osasi toisia herättää ja lohduttaa. **Tapani Ruokanen** kirjoittaa kirjassaan seuraavasta tarinasta: "...Eräs mies Lapinlahdella oli metsässä ja kuuli oudon humauksen, jota seurasivat sanat: -Me olemme legioona ja me menemme sitä maailman peijoonia kuolettamaan. Jonkin ajan kuluttua kuului sama humaus, jolloin mies oli kysynyt: -Mitenkäs kävi? Vastaus kuului: -Se vanha veitikka turvautui armoon. Tämän jälkeen mies oli palannut metsästä ja kuullut, että Paavo Ruotsalainen oli kuollut...".

KAISA: Tuosta Tapani Ruokasen kertomasta tuli kylmät väreet. Niinpä, suurimmat voimat maailmassa ja ikuisuudessa näyttävät pieniltä ja mitättömiltä: armo, rakkaus, nöyryys.

Pelastusarmeijan opissa pelastusvarmuutta määrittelee ja ehkä tavallaan rajaa seuraava opinkappale: Pelastettuna pysyminen riippuu jatkuvasta kuuliaisesta uskosta Kristukseen.

Nämähän ovat juuri niitä opinkohtia, jotka jakavat kristillisiä kirkkoja: Voiko kuka tahansa pelastua vai määrätäänkö kadotukseenkin ennalta? Johon siis sekä herännäiset että Armeija vastaavat, että kuka tahansa voi pelastua. Voiko pelastuksen jotenkin kokea, olla siitä varma? Hassua kyllä, mutta

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS

PL 21, 62101 LAPUA

Puh. (06) 433 5700

www.h-y.fi

www.herattajajuhlat.fi

körttiläisyyttä itse arvostavana ja siihen jonkun verran tutustuneena minun kuvani on, että huolimatta hyvin päinvastaisesta retoriikasta koen, että juuri tästä asiasta armeijalaiset ja heränneet ajattelevat samoin!

Kolmas kirkkoja ja kristillisiä liikkeitä jakava kysymys on sitten se, voiko jo kerran löydetyn pelastuksen sitten menettää vai ei?

Minusta juuri tietoisuus siitä, että ilman "jatkuvaa kuuliaista uskoa", hyviä rukouksen ja toisia hyödyttävän työn tapoja, Raamatun lukua ja kristillisessä yhteisössä elämistä, luisun helposti pelastuksen ulkopuolelle ja tässä mielessä en voi olla varma. Edes kaikki nämä mainitsemani jalot tavat eivät minua pelasta, jos henkilökohtainen suhteeni Kristukseen katoaa. Toisia voi vierottaa arki, toisia menestys, toisia jatkuva epäonni, toisia hengellinen työ, jossa sanat menettävät merkityksensä. Pelastusarmeijan upseerien joukossa asia ilmaistaan esimerkiksi niin, että ollaan niin innokkaita palvelemaan Jumalaa, että unohdetaan elää Jumalan kanssa. Itse voisin kuvata vaaraa myös niin, että ollaan hengellisessä yhteisössä työssä, mutta lakataan olemasta sen jäseniä, ollaan upseereita olematta enää sotilaita. Metodismiin, jonka hengellinen ja teologinen perillinen Armeija on, kuuluu ajatus pienryhmissä tapahtuvasta oman hengellisen tilan tutkimisesta. Joka viikko mietitään yhdessä, millaisia kiusauksia kohtasin, hävisinkö vai voitinko ne ja miten, millainen Jumala-suhteeni on.

Pelastusarmeijan sakramenttiteologia ja ekklesiologia ovat joillekin kristityille kauhistus. Alkuaikoinaan Pelastusarmeija hylkäsi kasteen ja ehtoollisen käytön omissa tilaisuuksissaan, osaksi virkaky symyksen takia (kysymys, voivatko naiset toimittaa näitä, aiheutti riitaa), osaksi varsinkin **Catherine Boothin** teologisten painotusten takia. Hän vieroksui ulkoisia tapoja, seremonioita ja toimituksia siinä pelossa, että ne muuttuvat vain ulkoisiksi ja menettävät sen hengellisen merkityksen, jota niiden kuuluisi kantaa, ja että ihmiset alkavat uskoa toimituksiin, eivät Kristukseen todellisena sakramenttina, johon kaikki muut vittaavat. Myöhemmin on myös oivallettu vapauden merkitys Pelastusarmeijan uskossa: Kristus, aineeseen tullut Jumalan Sana, on kohdattavissa missä vain, milloin vain ja ilman välikäsiä. Siksi jokainen paikka ja tilanne, jossa hänen läsnäolonsa ja armonsa tunnistetaan ja kohdataan, on pyhä. Kirkkotilan lisäksi se voi yhtä hyvin olla vankilan selli, (Pelastusarmeijassa hyvin tärkeät) yhteiset ateriat, perhejuhlat, hetki yksin metsässä tai ruuhkabussin penkillä.

Sakramentaalista ei ole ainoastaan Kristus ja hetket Hänen läsnäolossaan, vaan myös Hänen seuraajiensa tulee olla Hänen läsnäolonsa kantajia, eläviä merkkejä Jumalan läsnäolosta. Kristityn elämän tulisi olla sakramentti maailmalle. Näin Pelastusarmeijan (ja wesleyläisessä) teologiassa pelastus ja pyhitys kuuluvat erottamattomasti yhteen. Pelastus yksin armosta Kristuksen tähden johtaa pyhitykseen yksin armosta, yksin Pyhän Hengen muuttavalla voimalla uskovassa. Pelastusvarmuus ei ole staattinen tila, jossa kaikki olisi jo saavutettu, vaan kasvua ja matkan tekoa kohti Kristuksen

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS

PL 21, 62101 LAPUA

Puh. (06) 433 5700

www.h-y.fi

www.herattajajuhlat.fi

kaltaisuutta. Valmiiksi ei tulla koskaan, mutta silti brittiläisen kulttuurin suuremmalla positiivisuudella julistetaan, että Pyhän Hengen avulla kristitty voi voittaa synnin, hänen ei tarvitse loputtomiin olla sen orja, vaikka kiusauksilta ei vältykään. On tärkeää pitää yllä toiveikasta mieltä kristityn kasvun mahdollisuuksien suhteen, mutta muistettava samalla, että ainoa tapa kehittyä myönteiseksi, helposti lähestyttäväksi, ihmisiä Kristuksen puoleen eikä hänestä pois päin vetäväksi pyhimykseksi, on antaa Jumalalle yhä enemmän tilaa itsessään. Yksin Jumala on pyhä, ja siten ainoa todellinen pyhyys tulee Hänestä, ei koskaan ihmisen ponnisteluista.

Kirjoitat siitä, miten elämäkokemukset vaikuttavat ihmisen kykyyn uskoa. Olen samaa mieltä. Varsin surullista on, että kokemukset tuomitsevista, ahdistavista ja virheitä kyttäävistä auktoriteeteista heijastuvat käsitykseen Jumalasta. Henkilökohtaisesti en voi uskoa, että hyvä Jumala rankaisisi meitä vääristä moraalinäkemystämme silloin, kun ne on vilpittömästi etsien muodostettu. Kuitenkin tämä on valitettavan yleistä kristittyjen keskuudessa. Erilaiset näkemykset puoluepolitiikasta, seksuaalimoraalista, eutanasiasta, sukupuolesta, Raamatusta, Israel–Palestiina-konfliktista muodostuvat nopeasti pelastuskysymyksiksi. Ainakin niin voisi päätellä siitä kiihkeydestä, jolla niihin suhtaudutaan. Oma "aseeni" tällaista vääristymää vastaan on laadukas kristillinen kasvatus lapsille ja nuorille. Pyrin seurakunnassa luomaan niin turvallisen ilmapiirin, ettei heille tulisi koskaan mieleenkään epäillä, että omat tai lähimmäisen vilpittömät moraalikäsitteet olisivat Jumalan edessä koskaan mitään muuta kuin kenties väärinkäsitys.

Se, miten monia ihmisiä Jeesuksen luota vie pois kristittyjen ahdasmielinen, tuomitseva asenne, vääränlainen kiihkoilu, epärehellinen ja falski "rakkaus", täydellinen ymmärtämättömyys tästä maailmasta sekä kohtuuttomat vaatimukset, on hirveän surullista. Tästä lasten aktiivisempi läsnäolo yhteisössämme voisi pelastaa meitä joltakin. Lapset uskaltavat kysyä kysymyksiä, joita aikuiset eivät enää osaa kysyä, ja kun kuopus huutaa mikrofoniin "Vittu! Kakka!" kesken jumalanpalveluksen, käy aika ilmeiseksi, mitä pyhitys tai synty on ja mitä se ei ole ja millaisten realiteettien alla kristitytkin tässä maailmassa elävät.

Tasavertaisista mahdollisuuksista uskomiseen ja pyhään elämään tulee mieleen ystäväni loistava havainnollistus: sille, joka on kasvanut rakastavassa perheessä, eikä koskaan kohdannut kriisejä tai menetyksiä ennen kuin on ollut valmis, ja on aina saanut rohkaisua ja myönteistä palautetta, siltä ei paljoakaan vaadi olla hyvä ihminen. Toiselta ihmiseltä, joka on jäänyt vaille kaikkea tätä, voi vaatia paljon suurempaa ponnistusta olla kerran potkaisematta kissaa kuin tuolta kaiken saaneelta elää jalo elämä. Näin ollen ihmisten tekoja ei voi verrata toisiinsa eikä tehdä niistä suoraan johtopäätöksiä heidän uskostaan. Inhimilliset rajoitteet jäävät. Jotkut saattavat muuttua ja parantua kerralla, mutta suurin osa meistä kasvaa hitaasti ja jatkuvien epäonnistumisten ja armon kokemusten kautta. Lienee myös aika selvää, ettei tuo huonot lähtökohdat saanut ihminen voi automaattisesti uskoa hyvään Jumalaan, ellei hän ensin saa joltakulta uskovalta tai uskovien yhteisöstä kuvaa sellaisen mahdollisuudesta. Siksi meidän elämämme laatu ja aitous on niin suunnattoman tärkeää.

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

Siksi on niin suunnattoman tärkeää, että olemme itse sisäistäneet Jumalan rakkauden. Kokemus Jumalasta, joka yhä uudestaan ja uudestaan hyväksyy minut, rakastaa minua, uskoo mahdollisuuksiini ja joka rakastavasti jaksaa näyttää minulle syntejäni voidakseen pelastaa minut niistä, sellainen armo ei jää halvaksi vaan avaa minut armahtamaan maailmaa ja siellä kompastelevia ihmisyyksilöitä.

Tässä tältä erää. Hyvä, että saadaan jatkaa, vaikka valmistahan tästä ei ole 2000 vuoteen tullut joten tuskin nytkään.

EERO: Viittaat Pelastusarmeijan Metodismin perintöön ja pienryhmien merkityksiin oman hengellisen tilan tutkimisessa. Tässä on vahva yhtymäkohta seuroihin ja niissä tapahtuvaan suuren, mutta hoitavan mysteerin äärellä oloon, sekä seurojen jälkeen esiintyneeseen kamarikeskustelujen perinteeseen.

Mielenkiintoista samankaltaisuutta voi löytää liikkeistämme tapaan selvittää opillisten riitojen ja määrittelyjen keskeltä eteenpäin. Pelastusarmeija jätti osin ratkaisematta, josta sittemmin tuli osa ratkaisua, suhteensa sakramentteihin, sillä niiden määrittäminen uhkasi sen perustehtävää, pelastuksen sanoman levittämistä. Myöskään herännäisyys ei ole hajonnut kysymyksiin esimerkiksi naispappeudesta tai tasa-arvoisesta avioliittokäsityksestä. Onko näissä ratkaisevana ollut liikkeittemme käsitys ihmisen pienuudesta suhteessa Jumalaan? On jätetty viimeinen sana sanomatta ja alettu veisaamaan.

On varsin lohdullista kuulla käsityksesi Jumalan ymmärryksestä suhteessa moraalinäkemysimme ja niiden eroihin, kun ne on vilpittömästi etsien muodostettu. Kun nyt sadan vuoden takaiset tapahtumat ovat otsikoissa, niin esiin nousee Pelastusarmeijan ja herännäisyyden sijainti kansalais sodan melskeissä. Suurin osa heränneistä lienee kantanut valkoista käsivarsinauhaa ja näin veisuuliike on ollut vahvasti voittajan liike. Olen tämän asian kanssa jonkin verran joutunut itselleni tiliä tekemään. Pelastusarmeijan sijainti on ollut ymmärtääkseni korostuneen puolueeton ja molempien puolien arvostama. Esimerkiksi Sotahuuto-lehti oli ainoa sallittu kristillinen lehti punaisessa Suomessa. Korjaa jos olen väärässä, mutta käsitän Pelastusarmeijalla olleen virallinen mandaatti ruokkia vangittuja valkoisia. Sama työ jatkui myös sen jälkeen, kun vangit olivatkin punaisia. Ja kaiken tuon melskeen läpi Pelastusarmeijan yömajat antoivat osattomille majapaikan, ruokki ja vaatetti heidät.

Kiitos tähänastisesta ja oikein hyvää kevättä Ouluun Sinulle, teidän perheelle ja Osastolle!

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS

PL 21, 62101 LAPUA

Puh. (06) 433 5700

www.h-y.fi

www.herattajajuhlat.fi

KAISA: Eipä tuohon ole juuri lisäämistä. Hyvä päättää sisällissodan merkkivuoteen liittyviin asioihin. Kristinuskonhan pitäisi olla rauhan uskonto ja autuaita ovat rauhanrakentajat. Se on yllättävän vaikeaa. Pelastusarmeijaa on suojannut poliittisissa melskeissä kansainvälisistä syistä määritetty tiukka puoluepoliittinen neutraliteetti: on mahdotonta saada lupaa toimia monissa eri poliittisissa järjestelmissä eri puolilla maailmaa, jos jossakin päin maailmaa ollaan jyrkästi jonkin poliittisen systeemin puolella toista vastaan. Vaikka aina ei ole niin yksinkertaista määrittää, mikä on puoluepolitiikkaa, mikä on yksinkertaisesti pahaa, mikä pitäisi tuomita. Nyky-Euroopassa pelkään, että jouddumme vielä pohtimaan tätä suhteessa rasistisiin ryhmiin.

Kiitos tästä keskustelusta. Hyvää, siunattua kevättä teidän perheellenne!